

Straf for en Del Foreteelser, der ikke tidligere har været straffbare, eller udvider gamle Straffebestemmelser. Jeg kan saaledes nævne § 215, som taler om Vanrøgt eller fortsat nedværdigende Behandling af Ægtefælle eller Børn. Jeg tror, vi trænger til noget i den Retning, og at en saadan Bestemmelse vil kunne gøre godt. Hvad angaar §§ 222 og 225, som handler om Forførelse af unge Piger eller tjenstlig afhængige Kvinder, maa jeg ogsaa give det ærede Medlem Hr. Sundbo min Tilslutning. Selv om man maaske kan kritisere Affattelsen af Paragrafferne lidt, er Tanken i disse Bestemmelser saa god og sund, at jeg vil takke den højtærede Justitsminister, fordi han har taget dette Forhold op — de Straffebestemmelser, der her er Tale om, gaar saa vist ikke ud over sympatiske Personer.

Endvidere er der § 237, som maa omredigeres, thi efter min Mening bør disse farlige fosterfordrivende Midler, der laver saa mange Ulykker, overhovedet slet ikke kunne forhandles; det bør ikke alene være forbudt at reklamere for dem. Vi har i disse Dage i Aviserne læst om et nyt Tilfælde, hvor en af disse ulykkelige Kvinder, der er taget ved Næsen gennem populær-videnskabelige Foredrag, har anskaffet sig et saadant Apparat, og Følgen er nu, at hun er død. Det gaar ikke an, at man kan købe saadanne Apparater, der maa skrives ind derimod. Men bliver § 237 omredigeret, synes jeg ogsaa, vi kan være glade for den.

§ 253 indeholder en Bestemmelse, som jeg ogsaa synes er god, og som, ikke mindst fra Kvinderne, vil skaffe Justitsministeren endnu flere Laurbær, end han har i Forvejen. Den handler om Straf for en Mand, som svigter den Kvinde, han har besvangret, og nægter at hjælpe hende, uagtet han ved, at hun ved Nedkomsten vil komme i Nød. Tanken i denne Bestemmelse er god og sund.

Hvis vi ser paa Forholdene i det hele, maa jeg sige, at der med Hensyn til Straffene overalt er foretaget en meget betydelig Formildelse. Dette gælder ikke blot Ejendomsforbrydelserne, hvor en Formildelse mange Steder er paa sin Plads — de gamle Bestemmelser om groft Tyveri er efter min Mening ganske forældede —, men det gælder mærkeligt nok ogsaa Sædelighedsforbrydelserne; til Trods for den stærke Agitation, der har været ført, og i nogle Tilfælde med Føje, er Straffene gennemgaaende meget betydeligt nedsat, og det er jeg noget betænkelig ved

paa flere Punkter. For Voldsforbrydelser er de ogsaa nedsat, og for politiske Forbrydelser er de ganske overordentlig og, som det forekommer mig, umotiveret nedsat. Den højtærede Justitsminister har oven i Købet paa flere Punkter halveret de Straffe, den sidste Kommission har foreslaaet.

Jeg henleder Opmærksomheden paa § 113, som forekommer mig at være af en lidt mærkelig Natur. Den sætter Straf for den, der offentligt forhaaner en fremmed Nation, en fremmed Stat, dets Flag eller andet Nationalitetsmærke, medens Forhaanelser af det danske Flag, af den danske Nation, dens Nationalitetsmærke o. lign. er straffri. Det ser underligt ud, skønt jeg indrømmer, at der kan anføres Hensyn i det ene Tilfælde, som ikke virker i det andet. Men paa et andet Punkt forekommer Bestemmelsen mig for vidtgaaende, idet man i visse Tilfælde straffer en Mand, der med Rette har udtalt sig despekterligt om fremmede Stater, Nationer o. s. v. Jeg tænker paa, at vi her i Europa har set, hvorledes ledende Mænd har begaaet Ting, som jeg ikke vil være betænkelig ved fra denne Talerstol at stemple som Ugerninger, skammelige og uretfærdige Handlinger, som den gamle Straffelov siger. Den gamle Straffelov siger, at hvis man uden at kunne paa-vise sin Hjemmel fornærmer fremmede Magter ved at tillægge regerende Personer den Slags skammelige og forbryderiske Handlinger, skal man straffes. Men den Begrænsning opgiver man her, idet der kun staa: fornærmer en fremmed Stat. Og hvem kan vide, om ikke f. Eks. Rusland kunde sige, at en Mand havde udtalt sig despekterligt om Bolshevikerne, deres Førere og Regering, bestemte navngivne Personer, deres Præsident, afdøde eller nuværende, og om Rusland saa ikke i Henhold til denne Paragraf i den nye Straffelov forlangte den Mand tiltalt. Der synes jeg, den gamle Straffelov var mere liberal. Det er ogsaa et Punkt, hvor man kan sige, at den gamle Straffelov ikke var saa reaktionær, som man gerne vil gøre den til.

Jeg maa anerkende den strengere Behandling af Aager, af Hærværk og af Kassebedrøvere, hvilket jeg specielt takker Justitsministeren for. Jeg har i sin Tid i „Ugeskrift for Retsvæsen“ skrevet en Artikel, hvori jeg udviklede det efter min Mening fuldkommen urimelige i, at en sølle Mand, der stjal et Par gamle Bukser, kunde risikere at komme i For-